

‘Als iets dertien cent kost, dan weet jij hoeveel je ervan kunt kopen als je vijftig cent hebt.’

Janna trekt haar neus op. ‘Drie?’ vraagt ze aarzelend.

‘Als jij het zegt, klopt het vast. Jij kent tenslotte de tafel van dertien bijna uit je hoofd.’

Moeder aait Janna over haar wang. ‘De oude buurvrouw kan wel wat hulp gebruiken. Je gaat daar maandagochtend heen. Ze betaalt je. En ’s middags help je mij. Dat is toch gezellig. Jij, ik en de kleintjes? En weet je wat? Aan het eind van de week mag jij optellen hoeveel je hebt verdiend voor ons. Goed?’

Janna glimlacht. Het is een mager lachje. Moeder weet het leuk te brengen, maar bij de buurvrouw hangt geen kaart van Nederland aan de muur, daar zijn geen boeken, geen krijtjes die over het bord schrapen. Er zijn geen sommen. Bij de buurvrouw stinkt het naar oude mensen.

En hier thuis is geen meester van wie ze taal leert. Hier zijn alleen potten en pannen die geschrobd moeten worden.

‘Vader is al bijna thuis.’ Janna pakt de ui weer op en snijdt hem in stukjes. Met haar bovenarmen probeert ze de tranen weg te vegen, maar die verrekte dingen blijven maar stromen.